

RESSÒ DE LA PARAULA

El dret del desvalgut

Seguim compromesos en la defensa de la vida humana.

I hem reconegut la dificultat que trobem per a iniciar un diàleg obert i sincer amb els qui defensen l'eutanàsia. Tal com diem, partim de conceptes de «dignitat humana, llibertat, drets humans», diferents. És inevitable en aquest punt relacionar la qüestió de l'eutanàsia amb la de l'avortament provocat. En tots dos casos trobem el mateix obstacle: el diàleg que vaig mantenir amb una defensora de l'avortament provocat va arribar a un punt en què ja no podíem avançar. Ella tenia molt clar que el dret a la llibertat individual de la mare prevalia sobre el dret a viure del fill engendrat en el seu si.

Un altre dia vaig ser convidat a un col·legi per a trobar-me amb els alumnes de l'últim curs de batxillerat. Mantinguérem un diàleg lliure. Una jove em va interpel·lar dient que per quina raó l'Església no acceptava l'eutanàsia en cas de malalts terminals i afectats per grans sofriments, si ells la demanaven. Vaig notar, per la seva vehemència, que potser havia conegut de prop algun cas semblant. Per això vaig començar responnent que jo coneixia casos concrets de persones en situació de profund dolor i abocades a una mort certa. Però vaig acabar dient que, per als cristians, la vida d'una persona val, és digna de ser viscuda, estigui en la situació que estigui, mentre aquesta persona pugui estimar (independentment del nivell de consciència actual). Ella va respondre que hi ha situacions en què no es pot estimar.

Arribem a un punt en què les concepcions bàsiques sobre «amor», «valor i dignitat», dret a viure, sentit de l'existència, etc. anaven per camins dife-

rents. Crec que era ocasió de testimoniar davant el grup de joves aquests missatges, que són centrals en la nostra fe. No sé si me'n vaig sortir.

Com donar a entendre que no som —ras i curt— lliures, no tenim simplement dret a ser-ho, sinó que «és la Veritat el que ens fa lliures» (Jn 8,31-32), una Veritat, ben cert, que cal buscar i que s'aconsegueix després d'un seguiment constant i apassionat...?

La veritat d'una persona malalta terminal, afectada pel dolor, per a nosaltres, és molt diferent de la veritat i el valor que li sol donar una societat basada en la utilitat, el rendiment o la denominada «qualitat de vida». Què significa «qualitat de vida» en boca d'un jutge, que ha de sentenciar segons la

lleï vigent, o d'un sanitari que apunta la possibilitat de l'eutanàsia, o d'un familiar del malalt, que, en nom de l'afecte, autoritza l'eutanàsia?

No cal recordar aquí que l'Església no defensa el sofriment, sinó l'aplicació de cures paliatives en casos extrems.

L'inici de la vida humana, com el seu final, estan marcats pel desvaliment. Però «desvalgut», per al cristià (i per a no pocs inspirats en un sa humanisme) no significa «no vàlid» per a la vida, sinó veritablement digne d'ésser particularment estimat, que requereix l'ajuda dels qui encara «som vàlids»... fins que Déu vulgui.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sense sol i sense fe

La masia estava ben encarada. Em vaig imaginar que el sol pentinava la façana cada dia i feia una tendra moixaina a un rellotge de sol que s'hi mantenia gravat. Estava molt deslluït i fins i tot costava de llegir la inscripció que mostrava presumit: «Jo sense sol i tu sense fe no som res.»

Amb tan poques paraules un escrit a la paret aclareix una gran veritat irrefutable. La fina vareta de metall del rellotge necessita que el sol li arribi per fer-li ser un instrument útil. Aques-

ta dita popular ens fa notar, per comparació, que la nostra vida si no li arriba el raig de la fe no serveix per a res. I és que la fe en Déu transforma la nostra vida i deixa de ser una paret llisa a poder mostrar amb claredat el reflex de la Llum divina.

No hi ha res més decebedor que voler saber l'hora i mirar un rellotge de sol que no la marca. Igualment, la nostra vida té una dimensió de servei i d'utilitat. En primer lloc, la fe dona sentit a la meua vida quan em per-

met adonar-me que hi ha Algú que m'il·lumina. Experimento amb humilitat que no soc l'origen de la meua llum. Després, prenent la imatge del rellotge de sol, convé estar ben encarat cap a Ell. Déu ha d'ésser aquell amb el qual hi estàs cara a cara. T'ha de poder acaronar suaument, cada dia, i com més hores millor.

Finalment, reprement la utilitat del rellotge, la meua fe és una ajuda per als altres. Aquells que cerquen saber quina hora és t'han de poder mirar i

descobrir-hi l'hora que el Sol assenyalava. Potser el que volen trobar en nosaltres, els cristians, és veure reflectida la Llum de Déu que ens marca i ens proposa el sentit de cada instant. A cada segon, la llum que ens arriba de Déu és diferent, cada vegada diem de diferent manera que n'és d'imprescindible tenir a Déu per Pare i rebre permanentment la moixaina del seu Amor.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

El derecho del desvalido

Seguimos comprometidos en la defensa de la vida humana.

Y hemos reconocido la dificultad que encontramos para entablar un diálogo abierto y sincero con quienes defienden la eutanasia. Como decimos, partimos de conceptos de «dignidad humana, libertad, derechos humanos», diferentes. Es inevitable en este punto relacionar la cuestión de la eutanasia con la del aborto provocado. En ambos casos hallamos el mismo obstáculo: el diálogo que mantuve con una defensora del aborto provocado llegó a un punto en que ya no podíamos avanzar. Ella tenía muy claro que el derecho a la libertad individual de la madre prevalecía sobre el derecho a vivir del hijo engendrado en su seno.

Otro día fui invitado a un colegio para encontrarme con los alumnos del último curso de bachiller. Entablamos un diálogo libre. Una joven me interpeló diciendo que por qué razón la Iglesia no aceptaba la eutanasia en caso de enfermos terminales y afectados por grandes sufrimientos, si ellos la pedían. Noté, por su vehemencia, que quizá había conocido de cerca algún caso semejante. Por eso comencé respondiendo que yo conocía casos concretos de personas en situación de profundo dolor y abocadas a una muerte cierta. Pero acabé diciendo que, para los cristianos, la vida de una persona vale, es digna de ser vivida, esté en la situación que esté, mientras esa persona pueda amar (independientemente del nivel de conciencia actual). Ella respondió que hay situaciones en que no se puede amar.

Llegamos a un punto en que las concepciones básicas sobre «amor», «valor y dignidad», derecho a vivir, sentido de la existencia, etc. iban por caminos diferentes. Creo que era ocasión de testimoniar ante el grupo de jóvenes estos mensajes, que son centrales en nuestra fe. No sé si lo conseguí.

¿Cómo dar a entender que no somos sin más libres, no tenemos simplemente derecho a serlo, sino que «es la Verdad lo que nos hace libres» (Jn 8,31-32). Una Verdad, por cierto, que hay que buscar y que se alcanza tras un seguimiento constante y apasionado...?

La verdad de una persona enferma terminal, afectada por el dolor, para nosotros, es muy distinta de la verdad y el valor que le suele dar una sociedad basada en la utilidad, el rendimiento o la denominada «calidad de vida». ¿Qué significa «calidad de vida» en boca de un juez, que ha de sentenciar según la ley vigente, o de un sanitario que apunta la posibilidad de la eutanasia, o de un familiar del enfermo, que, en nombre del cariño, autoriza la eutanasia?

No es preciso recordar aquí que la Iglesia no defiende el sufrimiento, sino la aplicación de cuidados paliativos en casos extremos.

El inicio de la vida humana, como su final, están marcados por el desvalimiento. Pero «desvalido», para el cristiano (y para no pocos inspirados en un sano humanismo) no significa «no-válido» para la vida, sino verdaderamente digno como ser particularmente amado, que requiere la ayuda de quienes todavía «somos válidos»... hasta que Dios quiera.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Mons. Salvador Cristau, administrador diocesà de Terrassa

El Col·legi de Consultors de la diòcesi de Terrassa es va reunir en sessió extraordinària, el dimarts 15 de juny de 2021 a les 12 h a la Cúria Diocesana, per complir el que disposa el dret canònic amb motiu de trobar-se la diòcesi en Seu Vacant (cc. 419 i 421), després de l'inici del ministeri de Mons. Josep Àngel Saiz a l'Arxidiòcesi de Sevilla el passat 12 de juny. En la seva reunió, el Col·legi de Consultors va escollir Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, com a nou administrador diocesà.

Mons. Salvador Cristau va acceptar i va emetre la profes-

sió de fe preceptiva. A continuació, es va posar a disposició de la diòcesi, implorant l'ajut de Déu i la protecció de la Mare de Déu per aquest nou servei diocesà. Al mateix temps va nomenar delegats seus els que han estat fins ara el vicari general i els vicaris episcopals.

L'administrador diocesà té la potestat ordinària i pròpia sobre la diòcesi des del moment de la seva elecció, amb les excepcions que preveu del dret, fins que el Sant Pare proveeixi la Diòcesi de Terrassa d'un nou bisbe i en prengui possessió.

XLII Trobada de Santuaris en l'Any de Sant Josep

Va tenir lloc els dies 7, 8 i 9 de juny de 2021, amb el lema «Custodis del misteri de Déu i els santuaris» i la participació d'una trentena llarga de persones. La trobada d'enguany, emmarcada en el context de l'Any de Sant Josep, va tenir com a seu el Santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona i va començar amb l'eucaristia presidida pel cardenal Omella i concelebrada pel bisbe Agustí Cortés, encarregat de la Pastoral de santuaris, peregrinacions i turisme en l'àmbit de la Tarraconense.

En la seva homilia, l'arquebisbe de Barcelona recordava que «aquest santuari és una mostra de la devoció que la nostra ciutat té, des de ben antic, pel pare de Jesús i espòs de Maria», i continuava dient que «sant Josep ens ensenya a ser bons custodis del misteri de Déu, present en tots els pelegrins i visitants», enllaçant amb el títol de la trobada.

El programa d'aquell primer dia vam comptar amb les ponències a càrrec de Mn. Ramon Ollé, DP, sobre

«Sant Josep i la cura dels santuaris humans» i la de la Gna. Dolores Gaja, de les Filles de la Sagrada Família, sobre «Una devoció feta acolliment familiar i intercessió fraterna».

El matí del segon dia, els participants van poder visitar la Basílica de la Sagrada Família i, a la tarda, el matrimoni Xavier Padilla i Dolores Parellada, directors del Secretariat diocesà de Pastoral Familiar de l'Arquebisbat de Barcelona, i Mn. Santiago Aragonés, DP, consiliari, van conduir una dinàmica de treballs de grup a partir de l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia*.

L'últim dia es va realitzar una taula rodona presentada per la Sra. Àngels Arrabal, secretària del Consell del Secretariat Diocesà d'Ecumenisme i col·laboradora del Santuari de Sant Josep de la Muntanya, sobre la figura de sant Josep com a model d'acompanyant espiritual. Es va acabar amb un temps de treball i conclusions per valorar la trobada, l'eucaristia i el dinar compartit.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Jesús va pujar a la creu per a baixar al nostre sofriment. Per nosaltres, per a tocar fins al fons la nostra realitat

humana. Per a acostar-se a nosaltres i no deixar-nos sols en el dolor i en la mort. Per a recuperar-nos, per a salvar-nos» (30 de març).

@Pontifex: «El camí de la conversió passa sempre a través de la creu. No hi ha santedat sense renúncia i sense combat espiritual» (31 de març).

@Pontifex: «L'Eucaristia és Jesús mateix que es dona enterament a nosal-

tres. Nodrir-nos d'Ell i viure en Ell mitjançant la Comunió eucarística, si ho fem amb fe, transforma la nostra vida, la transforma en un do a Déu i als germans» (1 d'abril).

@Pontifex: «Enmig de les nombroses dificultats que travessem, no oblidem mai que som curats per les nares de Crist (cf. 1Pe 2,24). A la llum del Senyor ressuscitat, els nostres sofriments es transfiguren. On hi havia mort ara hi ha vida; on hi havia dol ara hi ha consol» (4 d'abril).

Trobada del Laicat cristià: propòsits per uns nous temps

El proper dissabte 3 de juliol, de les 10.30 a les 13.30 h, la Delegació d'Apostolat Seglar proposa aquesta trobada de grups cristians d'adults en continuïtat amb la reflexió oberta a l'encontre virtual d'inici de curs i la perspectiva de la primera etapa diocesana del sínode dels bisbes «Per a una Església sinodal, comunió, participació, missió» que aviat iniciarem.

La trobada, presencial a la Casa de l'Església, vol encoratjar a viure en el si del grup d'adults el nostre compromís de batejats i promoure la creació d'una xarxa diocesana de grups. Ens hi ajudarà la Sra. Mercè Sardà, laica de Tarragona, i la clourem amb l'enviament que farà el nostre bisbe Agustí.

Cal fer la inscripció a www.ja.cat/LaikatSantFeliu abans del 30 de juny.

Jornades de responsables de Catequesi

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears organitza les XX Jornades de responsables de Catequesi els propers dies 2 i 3 de juliol, sota aquest títol: «Catequista, una missió en equip». La motivació és clara: cada vegada és més clar que cal apostar pel treball en equip. Un sol catequista, sense el suport dels altres catequistes, de la comunitat a la qual pertany, dels prevere/s, responsable/s, les famílies, etc., no fa catequesi.

La ponent que impartirà la formació serà Teresa Valero, treballadora apostòlica del Bisbat de Solsona, i la modalitat de les jornades serà mix-

ta: presencial al Seminari Conciliar de Barcelona (el divendres 2) i telemàtica (el dissabte 3), podent també inscriure's per ambdós dies en format telemàtic.

Tota la informació i el sistema d'inscripció el trobeu al web del SIC: www.sic-catequesi.cat

L'esperança comença aquí: Projecte Raquel

L'avortament destrueix moltes vides, t'ajudem a recuperar la teva

Projecte Raquel

L'esperança comença aquí
680582567

Dirigit als que pateixen les conseqüències d'un avortament

En aquest mes de juny fa cinc anys que va néixer a la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat el grup **Projecte Raquel**, d'atenció i acollida a la dona que ha viscut el drama de l'avortament. Al *Full Dominical* n'hem parlat en diverses ocasions: quan va començar, amb la **formació de les persones acollidores**, amb una **entrevista amb els coordinadors** diocesans de la iniciativa, o quan van aconseguir-se els **tres anys de la posada en marxa**.

L'objectiu del Projecte Raquel és més que un assessorament psicològic: és ajudar la persona a reconciliar-se amb ella mateixa, amb el seu fill i amb Déu. Cal recordar que està pensat per acollir persones amb diferents nivells de fe. Va bé per a totes les edats i no importa quant de temps fa que va passar. Es realitza en 10 sessions, un cop per setmana, individualment amb una persona acollidora i en un ambient de discreció total.

La porta d'accés i la presa de contacte amb el projecte es realitza a través d'un número de telèfon mòbil: 680 582 567.

Al llarg d'aquests cinc anys, el grup d'acompanyants ha pogut ser testimonis de com la misericòrdia de Déu és capaç de guarir les seqüeles que deixa en la dona la decisió d'avortar. L'escolta sincera, l'ajuda en saber identificar les circumstàncies que van portar a aquella decisió, i la bona notícia del perdó gratuït de Déu, són les claus perquè es puguin tancar ferides i per arribar a la reconciliació amb la pròpia història personal.

Més de 12 dones han pogut completar aquest itinerari. Totes elles remarquen l'agraïment a Déu i el desig que pugui arribar a molta més gent la realitat de Projecte Raquel. De fet, la difusió és molt important, donat el «terrible silenci» que hi ha al voltant del drama del postavortament.

AGENDA

EXERCICIS ESPIRITUALS

A la Casa d'Espiritualitat del Miracle
Per a preveres i diaques
Amb Margarida Bofarull, RSCJ
del 23 al 27 d'agost de 2021
inscripcions a exercicisalmiracle@gmail.com

▶ **Exercicis espirituals al Miracle.** Organitzats per diversos preveres diocesans en grups de Revisió de Vida, s'ofereixen als propis grups i a tots aquells preveres i diaques que s'hi vulguin afegir, de qualsevol diòcesi. De dilluns 23 d'agost de 2021 a l'hora de dinar a divendres 27 d'agost després de dinar. Amb la predicació de la Gna. Margarita Bofarull, rscj. Per a més informació, podeu contactar a exercicisalmiracle@gmail.com

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dimarts [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

JULIOL

1. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sant Bernadí Realino, Joan-Francisc Regis i Francisc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, vene-

rat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. franciscanes missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana) [Ez 2.2-5 / Sl 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6,1-6]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí de Berriochoa, bisbe i mr.

Diumenge XIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida»

De vegades hi ha textos que gairebé no necessiten cap comentari: només cal llegir-los i meditar-los. És el que passa amb la primera lectura d'avui. Massa sovint hem presentat Déu com una persona que no solament no es preocupa del mal sinó que fins i tot de vegades ell n'és el causant. «Quin mal he fet perquè Déu m'enviï aquesta malaltia, o aquesta desgràcia...»: quantes vegades hem sentit aquesta frase! Davant això tenim l'afirmació: *Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort.* Si Déu vol la vida, vol la felicitat, vol que l'home no visqui condemnat a la mort: estem cridats a la vida i a gaudir-ne, no a la mort. Per tant, el mal, la mort venen del diable: *L'enveja del diable va introduir la mort al món i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.* Perquè com hem dit, Déu estima la vida i *no creà l'home sotmès a la mort, sinó imatge de la seva existència eterna.* Com Déu és etern, nosaltres també estem cridats a viure per sempre. Però això sí, el camí per a la vida eterna no és mal, ser partidaris del diable, sinó que *la bondat i la justícia són immortals.* Quan actuem fent el bé, com Déu, estem sembrant la vida, *perquè en realitat el reialme de la mort no és de la terra,* que Déu va crear bona i al servei de l'home perquè gaudís sempre de la felicitat i de l'amor de Déu.

Per això, a l'evangeli, veiem com Jesús cura una *dona que patia pèrdues de sang i ressuscita la filla del cap de la sinagoga.* Amb això Jesús està dient clarament que ell vol la vida, la curació, el benestar de tots els homes i dones. I fer realitat aquest benestar és la nostra tasca. Sant Pau convida els cristians de Corint a ser generosos en la col·lecta que està preparant: *Sigueu generosos.* Com a model: Crist. *Conexeu bé la generositat de Jesucrist: ell que és ric es va fer pobre per enriquir-vos amb la seva pobresa.* Ens cal ser generosos per a buscar la vida, el bé dels nostres germans, fins i tot el bé material.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, Senyor, Déu meu, / us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compenseu el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Esclusura: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar.

Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar.

Els no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 1,13-15;2,23-24)

Dios no ha hecho la muerte, ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; más por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Lo mismo que sobresalís en todo —en fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado—, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad.

Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura el santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago.

Llegan a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta; está dormida». Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.